

בתיהם.

(מוקדש למ. חליף).

נפסקה הנגינה, האקורד האחרון גוע, הפסנתר נשתתק בהכנעה. אצבעות ידי נשארו מושלות על הקלוזשים בלי־תנועה, והוא גופו ישב דומם, מרוכז ומצוטצם באיזו מחשבה, כשמתכוון מכוון כלפי החלון, הפתוח אל הרחוב. בנפשו פנימה עוד רטמו וזעו הדרי־הצלילים הנעימים של האקורד הגוע.

כל פנימיותו בשעה זו – סער־זעזועים...

אחרי שעה קלה של מצב־קפאון הבחינה אונזו טקטוס תכופ של שעונו. שהיה מונח לו בכיס־הזיתו העליון. הוא הוציא את השעון והביט בו.

– כמה אחתי לנגן! הציר־השתי־עשרה של ערבית!

– כמה מאוחרת כבר השעה! מאוחרת!..

אף על־פי־כן לא רצה עוד לישון...

ליל־יולי אפלולי וכריר משך אותו אל הרחוב.

בערב־הקיץ, בשעה שאפלולית, קרירות נעימה ורכוכות שולטות בחוץ – הרי

כמעט תמיד אתה מוצא מאורעות־בלתי צפויים, אם רק הנך מחזר אחריהם...

כשיצא ישה, – כך היה שמו – החוצה לפפה את גופו הצעיר קרירות נעימה, שחדרה

אל תוכו בעד ה„מטרוסקה“ הלבנה והקלה, שהיה לבוש בה.

אחרי שרבי־וס־קיץ מיגע, הרגיש בנפשו רוחה נעימה.

ערפו החלק, שפרק עכשיו מעולו של צוארון־הגומי הקשה והלוחץ, היה כולו

חשוף ומגולה ללשיפות־כנפ־הרוח הקרירה, הבלתי־שכיחה כל כך בקיצ־הדרום.

הרגשה נעימה זו של רוחה וחופשו, שאחזה תחלה את ערפו, חדרה אמ אט־אל

כל גופו הצעיר והגמיש. הוא נעשה כולו ער ורגשני, ולבו נתמלא מאוים ותשוקות...

ידיו היו תחובות לו בכיס־ימניו, כרסו מובלמת קצת לפניו והוא מזיז רגליו אט־אט

ומהלך.

הוא עבר כבר את הרחובות הרחבים והארוכים והגיע אל הסמטאות הצרות שבשכונת

הקיטנא, ששמות צפופות מאהילות ומאפילות עליהן בענפיהן המגודלים. שולמת דומית־

אפלה, הנפסקת לפעמים על ידי כול שריקת קטר מס או רשרוש עלים וענפים.

אנשים עוברים על פניו רק לעתים רחוקות, אבל תמיד הם באים זוגות־דווגות,

היא והוא – שלוב־זרוע.

מעין צער של כדירות מתחיל צובט את לבו: רק הוא מהלך יחיד... הוא הגיע למבוא צר, שהוצב בכותל-חומה של בנין קסרקטין גדול. אף-על-פי שכשורה אחת עם "תור" צר זה היו פתוחים לרוחה שערים רבים וגבוהים ככל זאת היו כולם מבכרים את הכניסה הצרה על פני הרחבה.

לרגע קמן מתלחצים בני ה"זוג" זה לזה, זרם אלקטרי מרעיד את הגופים הצעירים המזועזעים, פניהם מתקרבים ונצרבם באש של נשיקה חטופה, הנעקרת באופל מעל גבי שפתים לוהטות...

לאפו הגיע ריח-הים. רעד קליל ונעים עבר בכל גופו. הוא עמד ונשם את האויר הרטוב והרענן במלוא-דריאתו. אט-אט, בזהירות יתרה, התחיל צועד ויורד בדהגות לולינת, שהתעקלו וירדו אל הוף-הים.

שמים אפילולים מתוסריירח וכוכבים. אפלה ודממה, רק כדור של פנס-ינו מפיץ אור קלוש לכדיכחול על פני אילן בודד ומיזתם, שנלחץ אל הזהרהאבן, הבלוט ויוצא מתוך צוק-סלע גבוה וזקוף.

במרחק האטום נסתמן בנין גבוה של בית-קפה, שאורות האלקטריה שופעים ומסתגנים בעד חלונותיו, שוקעים ונופלים בתהום-אופל, רועדים וגוססים, טובעים וכבים... פה ושם נסתמו צורות ממושמשות של אילנות ופרחים, שביניהם הלבנו שבילי-הלב מתפתלים כנחשים, ארוכים-ארוכים. הוא עמד שעה רבה והתאמץ להבחין דבר-מה בחלל האפולולי.

פתאום נודעזע בכל גופו: מחנה של תולעי-יוהנא יצאו לטויל-הלילה בין עשבים ופרחים, ונדמה לו, כי איזה אוצר של זמרגדים חיים ומאירים נתפזרו על גבי קרקע-תהום אפל.

הוא צועד ומתקרב אל הים, שכולו כבוש באפלה עבותה בלי ניצוץ אור. מתוך תהום-אפל עולה תלונת-זעם, רעשנית, רגזנית. אין בריה נראית... הכל נעשה כאן פראי, איום ומאיים... הוא עוזב את הים והולך בחזרה.

כשהתחיל ממפס ועולה על הדרגות, הגיעה לאזניו זמרה יפה של דודיקולות-גברים: קול בס - עבה נמוך-נמוך בצרוף טינור, בעל טימבר רועד קצת.

למעלה, במרפסת הרחבה והפתוחה - משוררי-לילה. הוא ישב לו בקרן-זווית והקשיב. שרו יפה, ברגש וטעם; שרו רומנטים, שירים וגמרו בסירינדת-מפיסתופל; יפה טקסים.

הבס נדם, פרוץ כצחוק מעושה, טפה על כתפו של חברו ואמר:

- אה, אַטְמִיָּה - עסק ביש - נשמה מתה וערדל קרוע!...

בעד שחור העננים הדר ויצא בחשאי ובזהירות אור קלוש ורועד של לבנה רכה וצעירה.

פרו תורה-תכולה הדרה אל המרפסת הפתוחה, טפסה ועלתה על הזו של משורר ואהר, יציון-אוניברסיטה בודד ומיזתם היה צמוד על גב מעיו.

בתיהם

מעין צללים ממושטשים ופרועים הסתמנו המנבעת הירוקה והמעיל הבלה, מבודר-
השולים של השני.

עכשיו יושבים שניהם דומם, מציצים אל הגדר הלבנה של חקישא. שם, מעבר
לגדר, היו ריבות לבושות לבנים מקשיבות לשירתם.
הזמרה באה, כנראה, בכונה לשם אותן הריבות... המזמרים קמו וגחנו קצת
כלפי הגדר.

הם בקשו פפירוסה.

מעבר הגדר צוחקים, מטמטמים ומתברחים ואין שומע.

הם חזרו וישבו על מקומם.

האחד אמר:

— שמענא, פדיה, יושבת היא, מבין אתה, שעה ארוכה-ארוכה יחודה ובודדה. זה
עסק ביש, חי השטן, עסק ביש, שטא חושבת היא להתנפל אל תוך הים...
— היכן?!

— הנה — — שם — —

שניהם גחנו בעד גונדרית המרפסת ונעצו את מבטם בסלע אדמדם, שעל שפת-
הים. על גבו של הסלע נסתמן צל בודד של אשה.

— היא יושבת מאובנה, כאלו חטובה מאותו סלע.

— מקשיבה היא כודאי לשירתיהם; מבין! אתה, הודיהם מהפנט את האדם
והרירו נעשה דומם כאבן... —

— לא מיניה ולא מסצתיה... חי השטן, היא רוצה לקסוי אל תוך הים, להסתתר
בזיכו מן החיים, אלא... —

— אלא שאנו מפריעים?!

— כך, כך... היא ממתינה רק לשעת-הכושר... —

— מיתה יפה. חי השטן, יפה, ספיצה מן הסלע — וחטל!

שוב דומיה.

הם קמים והולכים להם.

ישה, נשאר יחדי, עומד צמוד אל גונדרית המרפסת ומציץ כלפי צלה של אותה אשה.
חרמשי-כסף קרע את שחוריהעבים והתחיל זורע באפלה רסיסי-זוהר תכולים לכנבנים.

הצל נודעו. האשה זוה ממקומה.

לבו רטט בו. האומנם תקפוץ הימה?

אך תוך כדירגע ראה את טעותו. היא התחילה מטפסת ויורדת מן הסלע בזהירות
יתרה.

הוא מתכנס בקרן זוית אפלה ומחכה לדברי-ה... האשה עלתה על המרפסת.
לכתחלה, נבהלה קצת וחזרה לאחוריה, אלא שמיד נתחרטה ונכנסה שוב.

היא ישיבה על הודיגונדרית, כשפניה מפנים כלפי הים. ישיבה זו, על חודה של הגונדרית, משה ומסוכנה. היא מתנודדת אילך ואילך וכופפת כפעם בפעם את חצי גופה כלפי-מטה. מתחת-צוק-סלע גבוה, ים אפל... סכנה... לבו חרד בו. רוצה הוא להעיר את אונה על הסכנה שבישיבה זו, אלא שאינו מעיז - מה לו ולה?
הוא מתכנס עוד יותר בקרניות שלו ועוצם את עיניו, אינו יכול להביט במעשיה הזרים...

פתאום הגיע לאזנו שאון קל, מעין קפיצה.
- האומנם? רטט קר תוקף את בשרו; הוא מקשיב, - שוב דומיה. הוא פותח את עיניו והנה... היא יושבת על הספסל למולו ומציצה בו...

מבטיהם נפגשו...

הוא נבוך ומזועזע.

אחרי התאמצות-דיתירה הוא שואל חרש:

- סליחה, mademoiselle, מעונך רהוק מכאן?

- לא, קרוב.

- שמא דוית מרשה ללוותך עד בית מעונך?

- טוב, אך התקרב עלי קצת יותר... נספר...

הוא יושב אצלה. סהו במזמר הלילה.

- שירה יפה שרו - מתהילה היא -

- כך. אלה הם משוררים בחסדיאל.

- הבס-מסביר הוא. - זה היה מעין שטיח-קטיפה חלקי-חלק, הקול הולך ומתנמך אט-אט, כאלו אותו שטיח משתטח ושפיל על דרגות לוריונות מטה-מטה - לא כך?
- והמינור? - שאלה היא -

הוא מציד לו ציור ממשי גם מן המינור: זהו מין גל אור חמים, עדין, ומלמף אותו גל את נשמתך, מזעזע כל נים דק שבלבך, וכולך - יציר דמיוני טס בעולם של שירה. - באמת אנד לך - העירה היא דרך אנב - כשאני שומעת מוסיקה או זמרה ברהוב הריני מפקקת את אזני במוך... בימינו, הרי שתי אלו, בנות-אלהים, יוצאות לשוק כוונות ונעשות הפקר לכל גם... רומנסים נמכרים ברחוב בפרושות, והאוזן סולדת כמשמע אותה המוסיקה והזמרה השוקית, המקולקלה והמסואבה בירי הדיוטים.

פתאום נשתתקה בהדרה. כמו מארץ בצבין ועמד בפתח-המרפסת שומר גבוה, כרסני, בלית איזה ביד-אדם מעומף כולו בגלימה שהורה.

בעל הגלימה הציץ רגע אל תוך המרפסת ונהפו תכף לצאת. אחריו הלך גם השומר. שניהם ירדו על הדרגות כהפזון ואחרי שעה קלה נשמעו, מעל הוף הים שריקות-חלילים.

- כנראה עושים פושי-לילה-העיר הוא בחשאי. היא נבהלה, תפסה בידו והתחננה:

היא והוא כוונו מבטם להבהין בפני העוברים. בעיניה מוצא הן בעלי-הפנס.
 - מבין אתה? - מסבירה היא לו - האנגלי הריהו מזכיר לי את הים. אנגליה -
 הרי זו בתיים, שלטון הים...

הם קמים והולכים, נכנסים לעומק הגן.
 אפלה נוראה; אך בקרבנו אין היא מתיראה. אפילו כל הלילה היתה שוהה כאן
 באופל. כמדומה, כי הים קרוב לכאן. כך, היא שומעת את שאון הגלים, שמא היו יושבים
 קצת על ספסל? הרוצה הוא? אינו נחפו לביתו?

הוא מסבים להצעתה ושניהם יושבים על ספסל תחת סכתי-ענפים של אילן גדול.
 היא מתחילה טלטפת אותו בידו. סערה הוטלה אל תוך נפשו הצעירה. כל נגיעה
 קלה - רעד אלקטרי, אלא שהוא מצמרד הימנה בעלי-כרחו, יושב שקט, מכווץ ודומם...
 היא מנשקת אותו בלחיו, מנשקת היא כאילו נשיקה מיוחדת... קלילה ואוררית...
 - הוא שקט...

היא מתרוממת קצת ממקום מושבה, נוטלת צמתה הרכה, הריחנית וכורכת אותה
 על צוארו החשוף...

לבו מתחיל מרטט, נחש כרוך על צוארו...

הוא יושב שקט...

היא התחילה מלקטת אותו באזניו - - -

אחרי רגע הבהין מעין אנחה חשאית, כבושה...

איזו גלים המים שמפו את לבו, והרגשה של רחמים וחבה אליה תספו אותו - -

הוא חבק פתאום את גופה ולחצה אליו בחזקה...

היא התפרצה מתוך חבוקו בקפיצה מהירה כאילה נשוכת-נחש, התרחקה ממנו

צעדים אחדים, עמדה והתחננה:

- נלה, נלך הביתה!

היא מתחילה לבכות.

הוא עומד תמה ושותק.

עברו צעדים אחדים. היא תופסת שוב בידו ומנשקת אותה נשיקות חמות.

- יודע הוא, מפני-מה היא מנשקת את ידו?

- איני יודע.

- מבין הוא, מפני שלא כל צעיר היה מתנהג אתה כמותו...

הוא שותק.

- כך, - אומרת היא שוב, כנזכרת בדבר מה - מפני-מה לא היה מנשק לה אפילו

פעם אחת?

הוא שותק.

- אח? שמא בוחל בי? שמא כעורה אני?

- לא, לא!

- נו, מפני מה?
 – מפני... שבתורמיה עכשיו מלחמה.
 – פי... לצן...
 – אף על פירכן צריך הוא להגיד את האמת, רק את האמת.
 הוא שותק.
 היא אוחזת בשולי צוארון המטרוסקה, מוללת אותה בידה, אחר כך מחליקה אותו בערפו החשוף וההלך.
 – נו, – מפצירה היא שוב – הלא יגיד לי... הוא מחויב להגיד את האמת...
 קולה נעשה בכיני.
 הוא שותק שתקה עקשנית.
 – נו...
 – מפני... שאני אוהב דיסא של גריסין...
 – כך! הוא אינו יודע כלום אודותה... כמובן, הוא אינו יודע... היא משוררת...
 כותבת שירים, אוהבת את הים עד כדי-שגעון. הים הוא אליל-המוזה שלה. לשמו היא מקדישה כל שיריה – בתיהם...
 – הזוכרת היא אינו חרוזים משיריה?
 – כמובן, זוכרת.
 – שמא תקרא אי-אלו שירים שלה?
 היא קוראה.
 חרוזים יפים ואורניגלים שומפים מפיה אמ"מ, כגלילים שוקמים; לרגע היא פוסקת לחרוא ומשתתקת. פתאום, בסערה, פריך מפיה חרוז מוסקאלי וקפרויזיטמפיהם.
 – הזק ויפה!
 – הוא לוחץ את ידה להוציא קלה להכרת-התודה.
 הם יצאו מן-העיר.
 בחוץ נתבהרו השמים לגמרי. אור תכול של ירח מלא וזך הציף את האויר הקריר. שוב הורגש ריחיהם. דמטדיטמה. הכל עומד מכושף, עמוף וילדן-אור תכול חולם בחשאי.
 היא עמדה פתאום. הים נתגלה לעיניה. זמן רב עמדה דוממה ומרוכזה. הוא נסתלק קצת הצדה והסתכל בה.
 היא היתה מלוכשה חליפת-הקטיפה תכולה-דיכהה, מעין גלייהים בשעת דמדומים. זרם דק ורועד של אור-הירח, השופע מלמעלה, נופל ומשתבר על חלקת-הקטיפה. זו נעשית נוצצת ומגוונה, מעין שמח נזול – אדוותא דימא...
 פניה הצעירים, לבני-שלג, סגלגלים קצת ועיניה-ים שחור סוער...
 היא עומדת ומציצה כלפי הים. ארוך-ארוד הוא השמח הענקי, תהלתו – תכול-

כהה וסופו מתרומם ועולה כהר־ענק משחרר כזפת מותכה וקפואה. באמצע השטח זעו והתפתלו מעין נחשי־זוהר. שהשתקפו מאור הירח של מעלה. רגע־רנע התרוממו מבמך־הים גלים לבנים של קצף: היה דומה שבנות־הים עמופות לבנים מתגנבות ומציצות כלפי חוץ, כאורבות לעוגבים...

היא תפסה אותו בידו ואמרה:

— הים! הים! הוא מביא אותי ליד־שנעון! הוא קורא לי, מנפף אלי בסודרים

לבנים. שומע אתה? רואה אתה?

הוא—דומם וחרד; שמא באמת רוצה היא להספין אל תוך הים?

היא מוסיפה:

— הים! הים! רוצה הייתי להיות מתעמטת באותן היריעות הלכנות של קצף־הים

הזה, המתבלט מתחת הכטיפה התכולה, מתרומם ויורד בתכיפות, ודומה היא ברגע

זה למעין סע־גלים...

היא קופצת קפיצה קלה ומוראה:

— רוצה הייתי להיות סערתיים, דממתי־הודו... לבנת קצפו!..

הוא אומר בחשאי:

— להתמוזז בין גליו?

— לא, לא! רוצה אני להיות, נו, למשל, דנתי־הב, בעל־ת־ספורים. דגה קטנה,

קטנה, נו, הריני שדה לי במהירות־הבזק, עוברת תהומות־ההומות, עולמות עולמות,

באה לארצות־אגדה, נו, דנתי־הב עושה־נפלאות, מתנה אהבים עם שר של ים!..

היא הולכת ומתקרבת אל הים יותר ויותר...

פתאום נרתעה לאחוריה: שומר־המשמר, שהיה סנמנם מתוך עמידה התחיל קורא

בכול עבה וגם:

— להיכן? להיכן, בני־כלבתא, שדי־לילה!

— נלך! נלך! — קראה אליו וחבקה אותו בזרועו. — הם הלכו דוממים ושותקים.

הגיעו אל הפנס שלפני ביתו.

הוא עמד.

בעמק־לבו זחל ויצא מעין נחש קטן...

הוא הציץ רנע בפניה והוריד תיכה את ראשו. הנחש הקטן מתחיל צומח וגדל...

ומתין בפנימיותו ניצוצין, ניצוצין... דמי־עלומיו נהפכו לשרף בוער...

הוא נוטל ידה ונושק לה...

היא רטטה; גוחנת למולו ומסתכלת בסניו...

— איזו עינים גדולות לו! כל כך זועמות!.. איש רע הוא? אה?

— כך. אי־רע מאד.

— מצחו מקוטט, הוא אמן בודאי — אה? פסל או ציור?

- מנגן בפסנתר.
– כך? מנגן אתה סער־הים ושקט־דממתו?
– כך.
היא מנשקת לו בפניו.
אחר כך אמרה:
– איזה רושם עשיתי עליך?
הוא חיך קצת ואמר:
– בת־הים, מבקשת לטיפות...
– כך... כך... רק לטיפות עדינות, עדינות... לטיפות־כרוכים, לא של.
– מבין אתה, הלטיפה צריכה להיות רכה, עדינה כקרן־שמש אורירית, כקצף של גל־ים.
הוא אמר בהשאי:
– שמא היינו נכנסים? .. כאן הוא מעוני!
שתיקה.
– נו? ..
היא התרחקה פתאום הימנו צעדים אחדים, נעצה מכטיה בפניו וקראה:
– איזו עינים נראות! .. במזותא, עצום עיניך, לרגע עצום! הוא נכנע לרצונה ועוצם את עיניו.
– עיני שטן, עיני שטן!!
הוא נדהם – – –
כשפקה את עיניו, עמד תמה: היא נעלמה; רק הד־קולה צלצל עדיין באוזניו:
עיני־שטן! עיני שטן! – – –